

ΤΟ ΠΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Α

Η γνώριμά μου μ' αὐτὰ ἔγινε μιὰ Πέμπτη, μέσα στοῦ Ἰπποδρόμου. Ἦταν ἡ πρώτη «Πέμπτη τῶν δυστόρων». Τίς ἄλλες μέρες τῆς εβδομάδος γυμναζόμαστε μέ τὰ ἡμέρα, τὰ φυσιολογικά ἄλογα. Κουράζαμε ὁ καθένας ἀπὸ δυνάμεις τὰ φέρνανε ξεκούραστα, κεφάλια καὶ τὰ παίρνανε βουτηγμένα στὸν ἰδρώτα, πού γινότανε σαπουνάδα στὸ κορμί τους. Τὴν Πέμπτη όμως ποῦζαμε τὰ «δυστόρα»—αὐτὰ φεύγανε ἀπὸ τὸ ἰπποδρόμο ἀνίδρωστα κι' εἴμας σακατεμένο. Αὐτὰ τ' ἄλογα, ὅταν τὰ ζυγόμασε κατασκόλωναν κι' αὐτὰ καὶ μᾶς δείχνανε τὰ δόντια τους. Εἶχανε διαφόρων εἰδῶν ἐπικίνδυνες κακίες. Ἦταν ἕνα, ὁ Κορομπίλης, ἰκανὸ νὰ παιδεύῃ ὄρες μέ τὸ σαγόνι, μέ τὴ γλώσσα, μέ τὰ γούλια του, τὸ χάλιαναι, ὡς πού νὰ τὸ δαγκώσει. Ἄμα τὸ κατάφευγε ἦταν ἀκέραιον, ἔπαυσε δρόμο, δὲ μπορούσε ὁ βαβυλάρης νὰ τὸ σταματήσει πούθενά, ἔμενε στὸ ἐλεός του.

Μιά μέρα πού τὸ εἶχε καβαλλήσει ἕνας συνάδελφος μας, ὁ Μπόνης, ἀπὸ τὸ Ἄρζος, τοῦ πήρε τὸ χάλιαναι στὰ δόντια κι' ἄρχισε νὰ τρέξῃ μέ ὀμὴν κατὰ τὸ σταθλοῦ. Ἡ πόρτα δὲ χωροῦσε τὸ Μπόνη, θὰ τὸν χροῦτοσε στὸν κορμὸ ἢ στὸ κεφάλι καὶ θὰ τὸν σκότωσε, ἂν δὲν ἄπορταζε, σὴν στιγμή, νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν ὀμὴν τοῦ ἄλλοῦ κάτω, μέ τὴν ἐλπίδα νὰ πάθῃ μικρότερες ζημιές. Αὐτὸ κι' ἔγινε: Χτύπησε λίγο στὸ κεφάλι—δέκα μέρες νοσοκομεῖο—ἄλλα γλώτωσε τὴ ζωὴ του. Ἦταν ἕνα ἄλλο «δυστόρα» πού ὅλοι τρέμανε σάν τὸν Κορομπίλη—ἡ φροάδα ἢ «Φωφὸς»! Ἦταν ἕνα ἄλογακι κοτόχοιρο, ρωμαλέο, καλοθερμένο. Τραβοῦσε κατὰ κλωτσιές κάθετες κι' ἔπειτα σηκώνοντανε σούβα, σὰν πονιά. Κι' αὐτὰ ἔταξε συνέχεια καὶ τόσο γρήγορα, πού ἦταν σάν τρικυμία σὲ πέλαος. Δύσκολα μπορούσε νὰ σταθῇ κανεὶς στὴν ὀμὴν τῆς «Φωφῆς». Μᾶς τινάζε ὅλους στὴν ἄμμο τοῦ ἰπποδρόμου. Κι' ἔπειτα μᾶς ζύγωνε καὶ μᾶς κλωτσιούσε, πρὶν προλάβουμε νὰ σηκωθοῦμε. Ἄλλα «δυστόρα» ἔβαν τὴν συνήθεια νὰ κάνουν τὸ περίφημο «πῆδημα τοῦ προβάτου». Λέγεται ἔτσι τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ πῆδημα γιὰτὶ δὲ μοιάζει διόλου μέ τὸ συνηθισμένο τοῦ ἄλλοῦ, πού ὅταν θέλῃ νὰ πηδήσῃ μαζεύεται στὰ πονιά τὸν πόδια γιὰ νὰ τιναχθῇ πάνω: Στὸ «πῆδημα τοῦ προβάτου» τὸ ἄλλο πηδάει σάν πρόβατο, μέ τὰ τέσσαρα πόδια μαζί, ὥστε τὸ τράνταγμα εἶνε μεγάλον καὶ σύγχρονα καιμπούραϊνε τὴ ῥαχὴ του σὲ τέτοιον βαθμῖον, πού ὁ ἄξον τὸν γονάτων τοῦ καβαλλάρη, πού πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν ἴδια εὐθεία μέ τὸ κέντρο τοῦ βάρους τοῦ ἄλλοῦ—γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία— τινάξεται τόσο πάνω, πού δύσκολα μπορεῖ νὰ σταθῇ στὴν οὐλίαν. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν πολὺ ἐπικίνδυνα. Τακίζομαστε κάθε μέρα.

νίζα τ' ἄλλογο νὰ κινή σκέρτα. Τὰ γάντια μου χιόνια—τάπλενα δύο φορές τὴν ἡμέρα. Κι' αὐτὰ ὅλα γιὰτὶ μοῦ

εἶχε χαμογελάσει. Δὲν ἦμουνα μάλιστα, κι' ἄπολτα βέβαιος... Σιγονεύτηκα ἕνα βράδυ, πού τῆς μίλησα. Μὲ ρώτησε, ἂν τὴν ἀγαπᾷ. Μὰ τώρα ἀστειροῦμαστε δηλαδή: Ἡ μέτριά της εἶχε μανία μέ

τὰ λουλοῦδια. Εἶχε κασσεσ τοῦ πετρελαίου μέ καστανόχρωμα κα γερᾶνια. Μιά νύχτα, πηδώντας τὴν μάντρα τοῦ «σπιτιού, ἔπεισά ἀπάνω σὲ κατὶ τέτοιες κίσσεσ καὶ καταλήγασι τὰ πόδια μου. Ἀλλάξαμε τρόπο νὰ βλεπόμαστε. Πηγαίναμε κι' ὁ διὸ ἐπίσκαφι τὴν ἴδια ὥρα, στὸ σπιτὶ μιᾶς κυρίας ἕως ἀπόστρατου ὑπολοχαφῶ: Ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὰ ποῦμε, δημοσιοῦσαμε ἀφορμὴ ν' ἀπομακρύνουμε τὴν κυρία. Ἴσως νᾶχε καταλάβει καὶ νᾶξινε τὰ μάτια ἀπὸ συμπόμια. Δὲν τὸ παίρνω ἀπάνω μου. Ὅμοσ σὲ λίγες μέρες μοῦ ζήτησε μέ τρόπο ὁκιά ἀνταλλάγματα πού δὲν ἔβαν χαμιά σχετῶ—ὦ, ὅτε τὴν παρᾶ μικρὴ!—μέ τίς ἀποουσίες της, ἀλλὰ πού δὲ θὰ ποῦ τὰ ζητοῦσε ἀσφαλῶς ἂν δὲν εἶχε καταλάβει... Ἐπὶ τέλος ἡ καλὴ κοπέλα μέ παρουσίασε στὴν μέτριά της. Καὶ ἄρχισα νὰ εἶμαι ἕνας ἀφορβονιστικὸς. Μὲ συγκίνησι θυμῶμον πάντα τὴν ἀγγελικὴν καλοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τοῦ χοριτοῦ. Μοῦχαμε ὑποφερτὴ μιὰ ζωὴ, γιὰτὶ ἀπὸ κόπους καὶ κινδύνους. Χωριστήκαμε μέ δάκρυα, ὅταν βγήκα ἀπ' τὴ σχολὴ καὶ γέμρισα στὸ σύνταγμα μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσουν φύλλο πορείας γιὰ τὴν Κέρκυρα—ὅπου ἦταν ἀποσπασμένη μὲ ὀρεβατικὴ τυροβολαχία.

Ἀπὸ τὴ σχολὴ βγήκα τέτοιος καβαλλάρης, πού ἡ φημὴ μου εἶχε λαίε παντοῦ, σ' ὅλο τὸ σῶμα. Εἶχα γίνει σιστός ἰπποδασκῆτής. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ λοχαφῶ, ὅταν πάησα στὸ νησί, ἦταν νὰ μοῦ φορτωθῶ ὅλα τὰ ἄλογα τῆς τυροβολαχίας, πού δὲ μπορούσε νὰ καβαλλάρη κανεὶς κι' ἔμεναν στὸ σταθλοῦ:— Τρώνε τζάμια, μοῦλεγε τὸ κρητάρει τοῦ δημοσίου: Πρέπει νὰ μοῦ τὰ γυμνάσῃ, νὰ μοῦ τὰ κινήσῃ ἀνάνια, νὰ τὰ καβαλλάρη ὅποιο-ὄδητοσε!

Μοῦ φόρτωσε, δηλαδή, ἕνα μεπλεῖ φοβερό, πού εἶχε ὄμοσ καὶ τὰ καλά του.

Μόρσα νὰ γυρίσω τὴν Κέρκυρα, ὅλη ἀπὸ τὴν μὴν ἄκαρ ὡς τὴν ἄλλη, ὡς τὸν «Ἀη—Μαθιά καὶ ὡς τὸ τελευταῖον χωριόκι τοῦ Παντοσπύρου, μ' ἄλογα πού μπορούσαν νὰ μέ τσικίσουν, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μὰ πούτανε δυνατὰ καὶ ξεκούραστα. Κι' ἔπειτα μπορούσα—ἔξω ἀπὸ τίς ὄρες τῆς ὑπηρεσίας— νὰ τὰ καβαλλάρη

ὅποτε ἤθελα κι' ὅπως ἤθελα. Ὁ κίνδυνος ἀκόνιζε τίς αἰσθήσεις μου: Ἀπόλαυσε τίς ὀμορφιές αὐτές— ἔλεγα μέ τὸν ἑαυτόν μου— χόρτασέ τεσ, ἀφοῦ μπορεῖ ἄχαρνα νὰ τίς χάσῃ

Ἐκεῖ γνώρισα, ἔξω ἀπὸ τύπους ἄλλοῦ, καὶ μερικὲς ἀπὸ τίς παλῆς φυσιογνωμίες τοῦ ἱπποῦ, ὅπως ὁ Ἐλευσινιώτης, ἀνθησαστικῆς ἔννεργεια, πούχε νὰ καβαλλάρη εἰκοσι χρόνια. Ἦταν κοντὸς παχὺς, μέ μιὰ κοιλιά Γαργαλιάνου καὶ μιὰ γενειάδα ἱερωμένου. Γιὰ φάρασα τὸν προστάξαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ ἕνα πρῶτὸ στά γυμνάσιον, στὸ Γουδι καὶ νὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ ὑποθετικὴ καταδίξι πεζικοῦ. Κάποια στιγμή ἀκούω πίσω μου ξεφουσιμάτα φάλιανα. Ἦταν αὐτὸς, σ' ἔκλεινι κατὰστος, κόκκινος, φουσκοχρόμος, λαχανιασμένος, σακκὶ φορτωμένο στὸ ἄλλογο—ἕνα ἦσοχο ἄλογακι, διαλεγμένο ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴ τὸν γκρεμίσῃ—πούθελε νὰ μέ φτάσῃ, ἐκεῖ πού καλπαζαμε, γιὰ νὰ μοῦ πῇ:

— Εἰδοποίησε μπροστὰ τὸν ἄξιωματικὸν ὀτι... κατέπεσα τοῦ ἴπου μου, κατόπι ἀνυχτήματος! Στὸ... Καφεενάκι τῆς γέφυρας θὰ μέ βρῆτε ἅμα γυρίζετε.

Τὸ πρόβλημα τοῦ φρουτανιοῦ φοβερὸν κι' ἔδω. Ὅμαδικὲς ἐξοριήσεις—Ἀθῆναις, ἐννοεῖται—τὴ νύχτα γιὰ τὰ λαϊκὰ καφῆ—σαντάν τῆς ὁδοῦ Ἀθῆνας. Σπαθιές, πιστολιές, μέ τοὺς ἀντιέηλους, συμπλοκὲς μέ τίς περιπολιές τοῦ φρουραρχείου. Μιά μέρα ἀνοικτήτικη γνωριμία μέ τὴν Πίττα. Ἦταν ἕνα κοριτὸν στὰ Παντρεμενάδικα: Μεγάλα γαλάζια μάτια σὲ πρόσσω μικροχρῆμας. Ἀσπρῆ, διάφανη, ἕνα στόμα αὐ δαχτυλίδι ἀπὸ κοράλι. Περούσα καβάλλα ἀπὸ τὸ σπιτὶ της, σπηροῦ

Ἦτανε μιὰ ἀνοιξί, ἀπ' αὐτές πού γητεύανε τὴν ψυχὴ μου, τὴ μαγεύανε ὄσο ποτέ. Τὸ νησί, πινημένο στὸ λουλοῦδι, εὐδοίαζε, τεράστιο μουκέτο, ριγμένο στὸ Ἴονιο, π' ὀλοῦθε χαμογελοῦσε, πίσω ἀπ' τὰ λουλοῦδια. Ἡ ἀνθισμένης λεμονιές μεθούσανε. Ποτέ δὲν εἶχα νοιώσει μέσα μου τσὴν ἀνησυχία, τέτοιον λάγερμα, τσὴν ἀβίαστατικὴ δίνα γιὰ κατὶ πού δὲν μπορούσα νὰ συλλάβω, ὅτε νὰ προσδιορίσῃ κι' ὁ ἴδιος. Κι' ἄλλοτε, καιδί ὅταν ἦμουσ ἀκόμα, στὸν Πειραιᾶ, κυττάζοντας ἀπὸ κάποιο ὕψωμα τὴ θάλασσα, τὸν προσηνισμένο κόμψο τῆς Ἀττικῆς, ἕνα πρῶτὸ ἀνοικτήτικο, συγκληθῆκα τόσο δυνατὰ, πού ρώτησα τὸν ἑαυτό μου ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται τὸ ἴδιο, μπροστὰ στίς ὀμορφιές τοῦ κόσμου. Μὰ τώρα ἐδῶ, αὐτὸς ὁ ὀμορφιές, μέ κἀνανε νὰ ὑποφέρω. Ἦταν ἕνα αἰσθημα παράξενον: Ἡ εὐχαρίστησι πού μοῦ δίνανε σάν νὰ μὴν ἦτανε τέλεια. Κατὶ μοῦλεγε μέσα μου πὸς θὰ μπορούσε νὰ εἶνε, ἂν δὲν ἔλειπε κατὶ σημαντικό ἀπὸ τίς φυσικὲς ὀμορφιές. Τὶ ἦταν αὐτό; Ἐνα ζωντανὸ πλάσμα πού νὰ τίς συνοψίζῃ καὶ νὰ τίς ἐκφράζῃ.

Δὲν καταλάβαινα ὡστόσο πὸς αὐτὸ πού μοῦλεπε ἦταν ὁ ἔ-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΪΡΑΓΤΑ

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ, Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Τό κέφι ένός μελαγχολικού συγγραφέως. Οι πρώτοι στίχοι του Κόκκου. "Εμμετροί επίηδειει λόγει. Σί έρωτες του Κόκκου. καρδιά .. Πανδοχείων. "Η έγκαρδιότης ου ποιητού. "Ο θέρυβος γύρω από ένα έργον του. Τι έγραφαν, τι έλεγαν και τι διέδιδαν οι έχθροι του. Μιά ώραία άπάντησις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημήτριος Κόκκος, ο άειμνηστος συγγραφέυς του «Μπάρπα-Λινάρδου», ήταν, στην εποχή του, ένας από τους πιο χαρακτηριστικούς τύπους της παλίας «Αθήνας, άπαράμιλλος για τις χαριτωλογίες του, για τό άνεξάντηλο κέφι του, για τ' άξέχαστα καλαμπούρια του.

Παρ' όλον όμως τόν εύθυμο χαρακτήρα του, ο Κόκκος έκρυβε μέσα του μία βαθεία μελαγχολία.

«Η μελαγχολία αύτή του ύπαγόρευσε και τούς πρώτους στίχους του, με τούς όποιους έγινε γνωστός στους φιλολογικούς κύκλους της εποχής του.

Ο Κόκκος, όταν πρωτοήλθε στην «Αθήνα από τό Ναύπλιο, πού ήταν ή πατρίδα του, νέος ακόμα, μόλις 18 ετών, ξεφώνησε δυό έπικηθίδιους λόγους... έμμέτρως! Οι λόγοι του αύτου άράσανε ώστόσο κι' έτσι πρωτογνωρίσθηκε στην πρωτεύουσα ώς ποιητής.

Ο Ένας έπικηθίδιος του Κόκκου ξεφωνήθη ή άλλον άπηγγέλη κατά την κηδείαν του Βούρβαχ και ο άλλος στην κηδεία της ώραίας «Αθηναίας κόρης του Κων. Καραλιβάνου.

Ο Κόκκος ήταν ένας χαρακτήρας παράδοξος, μία ιδιοφυία άλλοκοτη και ιδιόρρυθμη, πού κατανούσε κάποτε τελειώς ακατανόητη.

Τά πρώτα χρόνια πού είχε έλθει στην πρωτεύουσα ο Κόκκος, μόλις 20 ετών τότε, έρωτεύθηκε κάποια γνωστή «Αθηναία δεσποινίδα της καλής τάξεως.

Ένα βράδυ συναντήθηκε τυχαία στην Πλατεία Συντάγματος με τό στενό του φίλο Γ. Μαζαράκη, στον όποιο ο Κόκκος άρχισε νά λήθ τόν πόνο του, νά μιλήσει άρχις νά λήθ τόν έρωτά του, ν' άναστανήσει και νά κάνη λόγο περί αυτοκτονίας, άν-δπως έλεγε—δέν έπραγματοποιείτο τό δνειρό του!

Ο Κόκκος μιλούσε με τόση άπελπισία και με τέτοιο ψυχικό σπαραγμό, πού ο φίλος του, πραγματικά συγκινημένος, προσπάθησε νά βρη τό πιο θερμά λόγια για νά τόν παρηγορήσει.

«Άφανα, εκεί πού μιλούσαν, πέρασε από μπροστά τους μία ώραία ξανθείά κοπέλλα.

Ο Κόκκος, κόβοντας τότε τη συζητηση με τό φίλο του, παρακολούθησε τη νέα με τό βλέμα του, ώς τη στιγμή πού την είδε νά χάνεται στη δεντροστοιχία.

— Ψυχή μου κοπέλλα! ειπε τότε στον φίλο του.

Ο Μαζαράκης τά είχε χάσει κυριολεκτικώς με τη στάσι του:

— Βρέ σύ, του ειπε κοροϊδεύεις μαζύ μου, τόση ώρα; «Ως τη στιγμή αύτή πέθαινες για εκείνη την άριστοκράτισσα πού μου έλεγες, και τώρα, μόλις πέρασε μία άλλη την ξέχασες κι' ό-λας...»

— «Αχ! καυμένη, του άπάντησε ο Κόκκος κουνώντας τό κεφάλι του... Κρίμα πού με γνωρίζεις από μαρό και δέν μπόρεσε ακόμα νά με καταλάβης... Έγώ, φίλε μου έχω καρδιά μεγάλη, πού μπορώ ν' άγαπώ 'ταυτοχρόνως και με την τ-

ωφας. Είχα μόνο τό σταθερό αίσθημα κάποιου νεού. Μιά τυφή ή ύμη έβραζε μέσα μου. Και γίγνευε νά ξεσάσθ. Καβάλλα σ' άλογο διάβαινα άνάμεσα στους λουλουδιμένους τόπους σάν παλαβός. Και τότε— τότε ριχνόμουν στά τέσσερα σέ κάποιον άπότομο άνήφορο, σπηρουναίνοντας τ' άλογο με λίσσα' δέκα φορές κινδύνενα έτσι νά τσακιστώ. "Ημουνά έτοιμος νά θεοποιήσω την πρώτη κοπέλλα πού θάβρισκα μπροστά μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΣΣΕΣ : «Η συνέχεται.

δια δύναμι, όχι μία... άλλα... δώδεκα !...
***

Με τόν Κόκκο τά έχανε κανείς κυριολεκτικώς. Δέν ύπήρχαν γι' αύτον ούτε τύποι ούτε έτικέτες, ούτε έ-θιμοτυπίες.

Μιλούσε σ' όλους, από τόν στενώτερο φίλο του, μέχρις εκείνου πού θά γνώριζε για πρώτη φορά κατά τόν ίδιο τρόπο, χωρίς ν' αλλάξη τίποτε από την εύθυμη, την άνοιχτόκαρδη συμπεριφορά του.

Κάποτε ο φίλος του, μακαρίτης Σουρής, του άύστησε στο σπίτι του μία κυρία, της καλλιτέρας «Αθηναϊκής κοινωνίας με την όποία ο Κόκκος έχόρεψε δυό χορούς.

Την έπομένη δέ όταν την είβε τυχαίως στην όδόν Σταδίου την χαιρέτησε με γέλοια και με χαρές, σάν νά την γνώριζε από χρόνια και λίγο έλειπε νά... την άγκαλιάσει !...
***

«Από τά ωραιότερα ανέκδοτα της ζωής του Κόκκου είναι κι' εκείνο πού του συνέβη την εποχή πού έδωσε στο Θέατρο τόν περιφημο τότε Μπάρπα-Λινάρδο τό προτελευταίο του έργο.

«Η έπιτυχία του έργου αύτου ήταν μοναδική. «Επί πολλές ημέρες είχε γίνει τό ζήτημα της ημέρας.

«Εν τούτοις δέν έλειψαν και οι έπικριταί του. Εθός από την πρώτη παράστασι πολλοί ύποστήριξαν ότι ή ύπόθεσις του «Μπάρπα-Λινάρδου» δέν άνηκε στον Κόκκο, αλλά στον «Άγγελο Βλάχο, από ένα ποιήμα του όποιο είχε κλέψει ο Κόκκος την ιδέα του έργου.

«Επίσης ύπήρχαν και άλλοι οι ό-ποιοι έλεγαν πως ο Κόκκος είχε πάρει την ιδέα του «Μπάρπα Λινάρδου» από ένα δίστιχο του λαού πού έλεγε: «Πάρε τόν παρά σου πίσω και άσε με νά εύτηχίσω.»

«Όταν τά πληροφορήθηκε όλα αυτά, ο Κόκκος, έγινε έξω φρενών. «Ηταν ή μόνη φορά πού τόν είδαν οι φίλοι του νά θυμώδη τόσο και νά τό παίρνη κατάκαρδα.

Την μεθεπομένη λοιπόν της πρεμιέρας του έργου του ο Κόκκος ανέβαινε τρεχάτος την όδόν Πανεπιστημίου.

— Για πού Δημητράκη; τόν ρώτησε ο Μπάμπης «Αννινος ο όποιος τόν συνάντησε πρό της Βιβλιοθήκης.

— Πάω στην «Ακρόπολι». Πρέπει νά ιδώ τόν Βλάσση γρήγορα, άπάντησε άσθμαίνων ο «Ιάκωβος. «Έχω νά του δώσω μία έπιστολή νά δημοσιεύσθ.

Πραγματικώς ο Κόκκος ήγχε στα Γραφεία της «Ακροπόλεως» και έδωσε στον Γαβρηλίδη ένα σημείωμα, τό ό-ποιο τόν παρεκάλεσε νά δημοσιευθ στην έφημερίδα του, ώς άπάντησις στις διάφορες έπικρίσεις του έργου του.

Τό σημείωμα αύτό έλεγε τά έξης:

«Κύριε Γοβρηλίδη,

»Με κατηγορούν ότι έκλεψα την «Αύρα του Μπάρπα-Λινάρδου» από τό ποιήμα του Βλάχου και από τό γνωστό δημόδες δίστιχο: «Πάρε τόν παρά σου πίσω κι' άσε με νά εύτηχίσω.»

»Δέν άρνούνται ότι τό δίστιχο αύτό μ' έπένευσε, όπως και τό ποιήμα του Βλάχου έπίσης. «Αλλά άν αυτό εινε ή δύναμι νά λεχθή κλοπή και άν εινε όντως τόσο εύκολο πράγμα νά γράψη κανείς κωμωδία από ένα δίστιχο, τότε προσκαλώ τούς κτηγόρους μου νά κάνουν δράματα ή κωμωδίας, κατά την ίδιουσγκρασίαν των, από τά έξης ρητά, παροιμίας και δίστιχα: «Τίμα τόν πατέρα σου και την μητέρα σου, ίνα εσύ σοι γένοιτε κτλ.» «Στού κουνφού την πόρτα, δυο θέλεις βρόντα!». «Μαντζουράνα στο κατόϊ, νά σέ φίλαγα στο σβέρο!». «Αρχή σοφίας, φόβος κυρίου» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σός

Δ. ΚΟΚΚΟΣ.

Δημήτριος Κόκκος